

CINC POEMES

Alex Susanna

ANIVERSARI

Al jardí, restes d'una festa
naufraguen en plena llum del dia.
Botelles, gots, copes, cendres,
tot sembla acusar-nos d'algun delictes
des de la seva estranya immobilitat.
De sobte, però, un vent cruel
s'endú algun tovalló de paper rebregat
que amb imperceptible fressa
esquinça els últims vels de la nit...
i potser, també, els del nostre cor
que veu com s'allunya, irremissiblement,
la fugaç nau del plaer.

TUTSANTS A CANEJAN (Aran)

a Lluís Comes

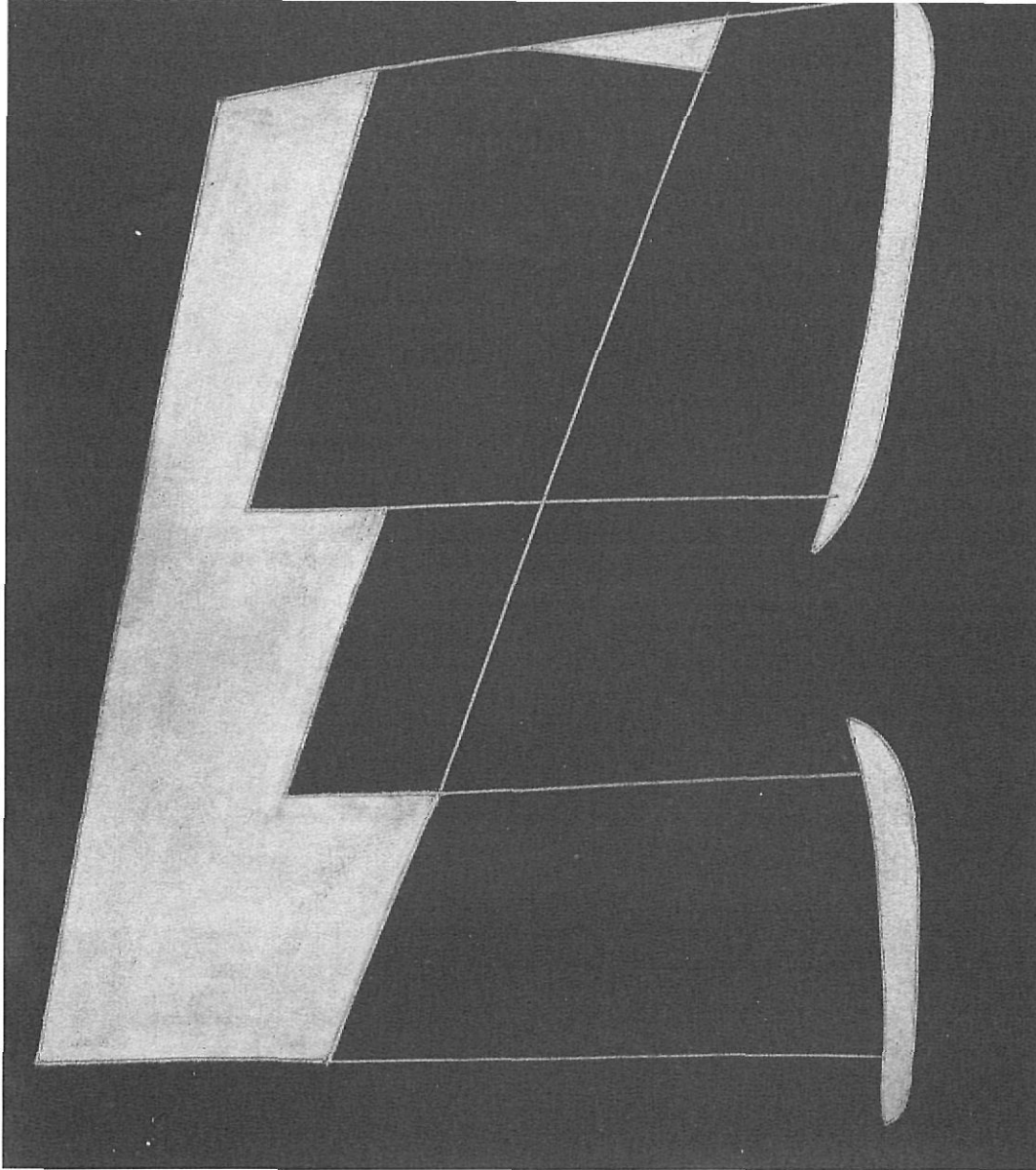
Al cementiri, dones d'edat,
de seca pell corrugada
i negra vestidura,
cuiden les tombes.
En delimiten els túmuls,
en desbrossen els rodals,
i hi dipositen amb cura
tota mena de flors
en tristos flascons
que el vent després tombarà...
Fa, però, un matí esplendent,
estranyament lluminós.
Fa fins i tot calor
en un dia com avui
en què res no ens recorda la mort.
I és que, potser, també la mort
de tant en tant coneix
els seus moments de joia...

ENCONTRE

a Stephen Spender

Cinquanta anys després,
un matí assolellat de juny,
va suggerir de quedar a l'entrada
del museu d'Art Romànic, a Barcelona
(«the most magnificent collection
of what is called Romanesque Art»,
deia, entusiasta, al seu amic Christopher
en una carta de l'abril del 36),
d'hora, cap a quarts d'onze,
però l'avió, ja se sap, va retardar-se.
Mentre l'esperava vaig rellegir
algun dels seus poemes:
travessen tota una vida, em deia,
lentament, cada cop més lentament,
com un ample riu que tot ho abraça
sense violències:
la guerra dels uns, la dels altres,
les petites conteses particulars,
records de països i encontres llunyans...

Passejarem després entre frescos antics
de remotíssimes esglésies pirinenques
—rics de colors, potents,
agosarats sense saber-ho—,
en comentarem algun detall,
i, en sortir, mirant-lo i escoltant-lo
—la seva alta figura lleument encorbada
pels anys i els records—,
no vaig poder sinó agrair, dins meu,
intensament,
la vida que s'allarga,
els destins que s'encreuen,
les coses que queden.

MINOTAURE

Cau la nit damunt nostre
i res no podem fer per aturar-nos
l'un a l'altre:
tot llisca suaument i en silenci
—mans, vestits, paraules—,
i ens enllacem profusament,
mai no sabent, però,
qui és la platja i qui l'onada,
qui el vent i qui la casa,
qui la branca i qui la neu,
quan és precisament llavors
que ho som tot alhora.

CAMPORELLS (Capcis)

a Antoni Cayrol i Elena

Després d'unes hores de camí,
espíccossats encara pel fred de matinada,
hi caiem al damunt quan poc ens ho esperem,
i, els estanys, amagats entre penyes,
se'ns mostren trémuls i foscos
com ocells sobtats al niu
que mig desclouen els ulls...

Amb la llum naixent,
aquets ulls adormits i temorencs
s'aniran esparillant fins a esdevenir
límpid mirall del dia,
fúlgida pell de l'aigua.
Tot, tot s'hi abocarà
delerós de ser-hi reconegut:
boscós, cels, núvols i bèsties.
De tant en tant, però,
un lleu estremiment de gaudi o de dolor
percorrerà la seva espinada
i, per uns moments,
els estanys seran també mirall nostre:
fràgils, tremolaran per no res.